

N:o 17.

Ank. till Riksd. kansli den 13 mars 1902, kl. 5 e. m.

Memorial, i anledning af kamrarnes skiljaktiga beslut rörande bevillningsutskottets betänkande, n:o 4, med förslag till ändring i 17 § i bevillningsförfordningen m. m.

17 § i kongl. förordningen angående bevillning af fast egendom samt af inkomst den 3 december 1897 är af följande lydelse:

»Uppgifter beträffande inkomst af rörelse eller yrke, som drifves på två eller flere orter, skola särskildt angifva, huru, enligt den skattskattskyldiges åsigt, det beskattningsbara inkomstbeloppet bör fördelas på en hvar af de orter, der enligt 12 § inkomsten bör beskattas, och skall i fråga om inkomst af bankrörelse skattskyldig, som drifver sådan rörelse, vid uppgifterna foga utdrag af de särskilda kontorens månadsrapporter, upptagande balansen å in- och utlåningsräkningarna vid hvarje månads slut.»

8 § i instruktionen för taxeringsmyndigheterna den 3 december 1897 lyder sålunda:

»Med afseende å hvad i 12 § b) af förordningen angående bevillning af fast egendom samt af inkomst stadgas angående ort, der inkomst af bankrörelse skall beskattas, iakttages, att, då rörelsen drifves vid flera kontor, alla omkostnader och förluster under räkenskapsåret af sådan beskaffenhet, att vid beskattning afdrag därför eger rum, påföras rörelsen i dess helhet, hvarefter beräkningen af den del af beskattningsbara inkomsten, som belöper å hvarje särskildt kontor, sker på följande sätt. De belopp, som enligt kontorets månadsrapporter vid hvarje månads slut balanserats å kontorets in- och utlåningsräkningar, sammanläggas och summan delas med månadernas antal, hvarefter den sålunda erhållna qvoten anses utvisa medelbeloppet af kontorets in- och

Bih. till Riksd. Prot. 1902. 5 Saml. 1 Afd. 14 Häft. (N:o 17.)

utlåning för året. Efter det förhållande, hvori denna in- och utlåning står till den på enahanda sätt bestämda, sammanlagda in- och utlåningssumman för alla kontoren, uträknas den del af beskattningsbara inkomsten, som bör taxeras i den ort, der kontoret är beläget. Utelöpande postremissvexlar och egna banksedlar inräknas icke i in- och utlåningsrörelsen.»

I anledning af en af herr *J. Johnsson* i Bollnäs inom Andra Kamraren väckt motion, n:o 94, hade bevillningsutskottet i sitt betänkande n:o 4 hemställt,

dels i punkten 1:o) att Riksdagen måtte besluta, att 17 § i bevillningsförordningen skulle erhålla följande ändrade lydelse:

»Uppgifter beträffande inkomst af rörelse eller yrke, som drifves på två eller flere orter, skola särskildt angifva, huru, enligt den skattskyldiges åsigt, det beskattningsbara inkomstbeloppet bör fördelas på en hvar af de orter, der enligt 12 § inkomsten bör beskattas; och skall, i fråga om inkomst af bankrörelse, skattskyldig, som drifver sådan rörelse, vid uppgifterna foga utdrag af de särskilda kontorens månadsrapporter, upptagande balansen å in- och utlåningsräkningarna vid hvarje månads slut, *hvarjemte, derest dessa rapporter icke utvisa storleken af hela den in- och utlåning, som af de särskilda afdelnings- och kommissionskontoren under månaden förmedlats, fullständig upplysning skall meddelas angående sagda lånerörelses omfång vid hvarje särskildt kontor;*»

dels ock i punkten 2:o) att, för den händelse utskottets i punkten 1:o) gjorda hemställan blefve af Riksdagen bifallen, Riksdagen jemväl måtte besluta, att 8 § i instruktionen för taxeringsmyndigheterna skulle erhålla följande ändrade lydelse:

»Med afseende å hvad i 12 § b) af förordningen angående bevilling af fast egendom samt af inkomst stadgas angående ort, der inkomst af bankrörelse skall beskattas, iakttages, att, då rörelsen drifves vid flera kontor, alla omkostnader och förluster under räkenskapsåret af sådan beskaffenhet, att vid beskattning afdrag därför eger rum, påföras rörelsen i dess helhet, hvarefter beräkningen af den del af beskattningsbara inkomsten, som belöper å hvarje särskildt kontor, sker på följande sätt. *Summorna af kontorets in- och utlåningar vid hvarje månads slut enligt månadsrapporterna och på grund af stadgandet i 17 § af ofvannämnda förordning lemnade särskilda uppgifter sammanläggas och slutsumman delas med månadernas antal, hvarefter den sålunda erhållna qvoten anses utvisa medelbeloppet af kontorets in- och utlåning för året. Efter det förhållande, hvori denna in- och utlåning står till den på enahanda*

sätt bestämda, sammanlagda in- och utlåningssumman för alla kontoren, uträknas den del af beskattningsbara inkomsten, som bör taxeras i den ort, der kontoret är beläget. Utelöpande postremissvexlar och egna banksedlar inräknas icke i in- och utlåningsrörelsen.»

Vid behandlingen af denna fråga hafva kamrarne, enligt utskottet tillhandakomna protokollsutdrag, stannat i olika beslut, i det att Första Kammaren afslagit, men Andra Kammaren bifallit hvad utskottet sålunda hemställt.

För belysning af frågan, huruvida de sålunda af kamrarne fattade olika besluten rörande utskottets i punkten 1:o gjorda hemställan om ändring i 17 § i bevillningsförordningen må kunna blifva föremål för gemensam omröstning, får utskottet erinra, att vid nästlidet års riksdag — då utskottet i anledning af väckt motion gjort enahanda framställning om ändring i 17 § bevillningsförordningen som den nu föreliggande, hvilken hemställan, i likhet med hvad nu är förhållandet, afslagits af Första Kammaren, men bifallits af Andra Kammaren — utskottet i afgifvet memorial, n:o 31, anmält, att frågan enligt utskottets åsigt icke kunde genom gemensam votering afgöras samt att, då någon sammanjemkning af kamrarnes skiljaktiga beslut syntes utskottet icke heller kunna ega rum, utskottet funne frågan hafva för dåvarande riksdag förfallit. Riksdagens beslut utföll ock i enlighet med hvad utskottet sålunda anmält.

Till stöd för den uppfattning, nästlidet års bevillningsutskott i frågan uttalat, anförde utskottet, att vid 1897 års riksdag dåvarande bevillningsutskott — efter det kamrarne stannat i olika beslut rörande 14 § i utskottets förslag till ny bevillningsförordning, hvilken § innehöll bestämmelser om införande af s. k. obligatorisk sjelfdeklaration för vissa skattskyldige — i sitt memorial n:o 21 för Riksdagen anmält, att utskottet funnit frågan hafva förfallit, hvarvid utskottet till stöd härför åberopade särskildt ett år 1883 fattadt beslut att icke genom gemensam votering afgöra en fråga om behandlingen af skattskyldigs uppgift till bevillningsberedningen samt hänvisade till ett prejudikat vid 1865—1866 års riksdag, då en utskottshemställan om föreskrift att ordförande i bevillningsberedning på landet skulle vara »helst inom distriktet boende» ansetts afgjord genom tre stånds sammanstående beslut såsom varande af reglementarisk natur.

Vidare anförde nästlidet års bevillningsutskott, att utskottet, som funne nu förevarande fråga vara af likartad beskaffenhet med den, som förelåg vid 1897 års riksdag, delade dåvarande bevillningsutskotts uppfattning, att dylika frågor icke kunde genom gemensam votering af-

göras; hvarjemte utskottet till stöd för denna uppfattning ytterligare erinrade, att det stadgande, hvars förändring vore ifrågasatt, i bevillningsförordningen hänfördes, icke under någon af de tre första rubrikerna »Bevillning af fast egendom», »Bevillning för inkomst af kapital och arbete» och »Grunder för inkomsternas beräkning», utan under rubriken »Om taxeringsmyndigheter och om uppgifter till ledning vid taxering», hvilken sistnämnda rubrik omfattade stadganden af reglementarisk natur.

Utskottet, som på de af nästlidet års Riksdags bevillningsutskott angifna skäl ansluter sig till åsigten att frågan om ändring i 17 § i bevillningsförordningen icke kan blifva föremål för gemensam omröstning, får, då sammanjemkning af kamrarnes skiljaktiga beslut härutinnan synes utskottet icke heller kunna ega rum, såsom sin åsigt uttala, att frågan för innevarande riksdag förfallit; hvilket utskottet härmed får för Riksdagen

1:o) anmäla.

Beträffande kamrarnes skiljaktiga beslut rörande utskottets i punkten 2:o) af ifrågavarande betänkande gjorda hemställan, att, för den händelse utskottets hemställan i punkten 1:o) af betänkandet blefve af Riksdagen bifallen, Riksdagen tillika måtte besluta en deraf betingad ändring i 8 § i instruktionen för taxeringsmyndigheterna, vill utskottet, sedan Riksdagen fattat beslut i anledning af utskottets här ofvan under 1:o) gjorda anmälan, meddela yttrande; hvilket utskottet härmed får för Riksdagen

2:o) anmäla.

Stockholm den 13 mars 1902.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.

Reservationer

vid punkten 1:o):

af herrar *J. Bromée, G. Jansson och Lundström.*